

ikke det „umiddelbare Indtryk“ efter dansk Sprogbrug; thi det er en Kendsgerning, at Cornelius Petersen ikke var til Stede paa det Møde, og dernæst blev Mødet afholdt den 24. August, og det er først i det andet derefter udkomne Nummer, af 5. September, at Cornelius Petersen skriver sin Artikel, saa det kan da ikke være Statsministerens Udtalelse, der umiddelbart har ophidset Manden. Det maa da være „Flensborg Avis“, som han har bygget sin Artikel over, der har ophidset ham, og de Udtalelser, der er fremkommet i „Flensborg Avis“, har Statsministeren som bekendt dementeret. Det nytter ikke noget, at det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen staar op og forklarer det paa sin Maade, for der foreligger jo Referater fra Blade, hvis Referenter ogsaa har været til Stede paa Mødet, som har Statsministerens Udtalelse paa en ganske anden Maade i Overensstemmelse med, hvad Statsministeren senere har sagt.

Ligeledes siges der i Præmisserne, at man maa tage Hensyn til, at tiltaltes lidet sømmelige Udtryksmaade i nogen Grad kan skyldes hans mangelfulde Uddannelse. Den har i hvert Fald været udmærket til at skælde ud paa alt, hvad der er dansk, og den har haft en ganske udmærket Virkning, hvad man blot behøver at spørge vore Dommere dernede om. En af Agitationsformerne er jo gaet ud paa, at man skulde lade være at betale Skat, og at man volde- ligt skulde modsætte sig Udpantninger, og det er der forekommet adskillige Tilfælde af dernede, saa for dem, der er talt til, har Uddannelsen saamænd været god nok, de har udmærket forstaaet, hvad Cornelius Petersen sagde. Men der er ogsaa en anden Side af dette med den mangelfulde Uddannelse. Det gør i Virkeligheden, at alle vi andre, vi Socialdemokrater, der søger paa en rolig og ordentlig Maade at skaffe bedre Levevilkår for hele Befolkningen i Sønderjylland i Tilslutning til Danmark, stilles ulige i Kampen overfor den Selvstyregalskab, som hersker dernede, og det ønsker jeg herfra at protestere imod. Jeg takker den højtærede Justitsminister, fordi han har indanket Dommen for Højesteret, for det vilde dog være rart at se, om Højesteret i sine Præmissers vilde have den samme Opfattelse som Landsretten.

Man har som Grund til den Uro, som

hersker særlig i Landbokredse i Sønderjylland, nævnt de fortvivlede økonomiske Forhold. Ja, der gaar jo sære Frasagn baade i danske og tyske Blade herom. Man fortæller undskyldende i de danske Blade, at det er ikke saa løjerligt, at Folk bliver vrede og hidsige, naar de skal gaa fra Hus og Hjem, og det er rigtigt, som det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen nævnte, at der har i „Sonderburger Zeitung“ staaet en Artikel af Landsretssagfører Blom, der vel skal give et Billede af de økonomiske Forhold i Sønderjylland, men den er noget af det mest letbenede, jeg nogen Sinde har set. Landsretssagføreren har for Gældens Vedkommende et eneste Tal; det er Tallet 120 Millioner for de Beløb, der er udlaant gennem vore Kreditforeninger, og saa slutter han sig ganske frit til den anden Gæld, til Hypotekgælden, til Gælden, som er stiftet gennem andre Kreditforeninger i Sønderjylland, og der tager han det ikke saa nøje med at lægge 100 Mill. Kr. til. Paa den Maade faar den sønderjydske Landbobefolkning naturligvis en umaadelig Gæld. Paa den anden Side reducerer man Ejendomsverdien i Sønderjylland med ca. 30 pCt. Det er den Procent, som Priserne skal være sunket med som Følge af Kronestigningen.

Naar man behandler Tallene saa frit, kan man naturligvis hurtigt komme til det Resultat, man ønsker, nemlig til, at under det danske dilettantiske Styre er der smuldret 300—350 Mill. Kr. bort, og til at sige — det siges ikke, men er naturligvis Konsekvensen — Landboere, I skulde være blevet ved Tyskland. Nu er Forholdene for tyske Landboere ikke særlig ideale, i alt Fald ikke med Hensyn til Skat. Jeg har undersøgt Sagen. Landboerne i Tyskland maa for Tiden betale en Skat, som er gennemsnitlig dobbelt saa høj som den, danske Landboere betaler.

Heldigvis er de økonomiske Forhold i Sønderjylland ikke saa fortvivlede, som man vil gøre dem til. Sammen med nogle Venner fra Kreditforeningerne og andre, der var med i Realkreditkommissionen, har jeg, da vi saa den Vending, Sagerne tog, ud fra et statistisk Materiale — deriblandt de Tal, som kom frem gennem Realkreditkommissionen — forsøgt at tegne et Billede af de økonomiske Forhold hos den sønderjydske bosiddende Landbobefolkning. Vi har ført